

Samling af Afgørelser

Sag C-153/14

**Minister van Buitenlandse Zaken
mod
K
og
A**

[anmodning om præjudiciel afgørelse indgivelse Raad van State (Nederlandene)]

»Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2003/86/EF — artikel 7, stk. 2 — familiesammenføring — integrationsforanstaltninger — national lovgivning, der pålægger familiemedlemmer til en tredjelandstatsborger, som opholder sig lovligt i den omhandlede medlemsstat, forpligtelsen til at bestå en integrationsprøve for at kunne indrejse på nævnte medlemsstats område — udgifterne til en sådan prøve — forenelighed«

Sammendrag – Domstolens dom (Anden Afdeling) af 9. juli 2015

Grænsekontrol, asyl og indvandring — indvandringspolitik — ret til familiesammenføring — direktiv 2003/86 — betingelser for udøvelse af retten til familiesammenføring — integrationsforanstaltninger — national lovgivning, som fastsætter forpligtelsen til at bestå en integrationsprøve, før der gives tilladelse til indrejse og ophold på medlemsstatens område — lovlig — betingelser — hensyntagen til særlige omstændigheder, der reelt forhindrer at nævnte prøve kan bestås — rimelige udgifter

(Rådets direktiv 2003/86, art. 7, stk. 2, første afsnit)

Artikel 7, stk. 2, første afsnit, i direktiv 2003/86 om ret til familiesammenføring skal fortolkes således, at medlemsstaterne kan kræve, at tredjelandstatsborgere har bestået en integrationsprøve som den i hovedsagen omhandlede, der omfatter en bedømmelse af et grundlæggende kendskab til såvel den omhandlede medlemsstats sprog som dens samfund, og som indebærer betaling af forskellige udgifter, før de nævnte statsborgere gives tilladelse til indrejse og ophold med henblik på familiesammenføring, såfremt betingelserne for anvendelsen af en sådan forpligtelse ikke gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve retten til familiesammenføring, hvilket er tilfældet, når de ikke gør det muligt at tage hensyn til særlige omstændigheder, der reelt forhindrer de pågældende personer i at bestå denne prøve, og når de fastsætter størrelsen af udgifterne til en sådan prøve på et for højt niveau.

Da tilladelse til familiesammenføring således er hovedreglen, skal artikel 7, stk. 2, første afsnit, i direktiv 2003/86 fortolkes strengt. Medlemsstaternes manøvrerum må desuden ikke anvendes på en måde, der ville være i strid med direktivets formål, som er at fremme familiesammenføring, og til hinder for direktivets effektive virkning.

I denne henseende skal de midler, der bringes i anvendelse ved den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 7, stk. 2, første afsnit, i direktiv 2003/109 i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, der hører til EU-rettens almindelige grundsætninger, være egnede til at realisere de formål, der tilsigtes med denne lovgivning, og de må ikke gå videre end nødvendigt for at nå disse formål.

Eftersom artikel 7, stk. 2, første afsnit, i direktiv 2003/86 kun omhandler »integrations«-foranstaltninger, kan de foranstaltninger, som medlemsstaterne kan kræve på grundlag af denne bestemmelse, kun anses for at være lovlige, hvis de gør det muligt at fremme integrationen af referencepersonens familiemedlemmer. I denne henseende gør forpligtelsen til at bestå en grundlæggende integrationsprøve det helt sikkert muligt at sikre, at de omhandlede tredjelandsstatsborgere erhverver et kendskab, som utvivlsomt er nyttigt for at skabe forbindelser til værtsmedlemsstaten.

Proportionalitetskriteriet kræver dog under alle omstændigheder, at betingelserne for anvendelsen af en sådan forpligtelse ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå formålet om familiesammenføring, som forfølges med direktiv 2003/86. De integrationsforanstaltninger, der er omhandlet i nævnte artikel skal nemlig ikke have til formål at udvælge de personer, som kan udøve deres ret til familiesammenføring, men at fremme disse personers integration i medlemsstaterne.

Der skal desuden tages hensyn til de særlige individuelle omstændigheder for de omhandlede familiemedlemmer til referencepersonen, såsom alder, uddannelsesniveau, økonomisk situation eller helbredstilstand, med henblik på at undtage disse personer fra forpligtelsen til at bestå en sådan integrationsprøve, når det viser sig, at disse personer ikke er i stand til at aflægge nævnte prøve eller at bestå denne.

Hvis det under sådanne omstændigheder forholdt sig anderledes, ville en sådan forpligtelse udgøre en hindring, som er vanskelig at overvinde for at sikre den ved direktiv 2003/86 anerkendte ret til familiesammenføring.

Denne fortolkning støttes af artikel 17 i nævnte direktiv, der fastsætter et krav om individuel vurdering af ansøgninger om familiesammenføring.

Hvad endelig angår bl.a. udgifterne til en sådan integrationsprøve bemærkes, at selv om det er lovligt for medlemsstaterne at kræve af tredjelandsstatsborgere, at de betaler udgifterne til de integrationsforanstaltninger, der er vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/86, og at fastsætte disse udgifters størrelse, må den fastsatte størrelse af disse udgifter ikke desto mindre hverken have til formål eller til følge at gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve retten til familiesammenføring, hvis det bringer formålet med direktiv 2003/86 i fare og fratager direktivet sin effektive virkning. Dette ville imidlertid bl.a. være tilfældet, såfremt størrelsen af de udgifter, der skal afholdes for at aflægge den i hovedsagen omhandlede integrationsprøve, var uforholdsmæssige, henset til deres betydelige økonomiske indvirkning på de omhandlede tredjelandsstatsborgere.

(jf. præmis 50-52, 54-60, 64, 65 og 71 samt domskonkl.)